

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (седми състав)

22 декември 2022 година*

„Обжалване — Публична служба — Персонал на Европейската инвестиционна банка (ЕИБ) — Понятие за инвалидност — Обявяване на работоспособност — Отсъствие без основателна причина — Жалба за отмяна и искане за обезщетение“

По дело C-68/22 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 2 февруари 2022 г.,

Европейска инвестиционна банка (ЕИБ), представлявана от G. Faedo и I. Zanin, подпомагани от A. Duron, адвокат,

жалбоподател,

като другата страна в производството е:

KL, представляван от A. Champetier и L. Levi, адвокати,

жалбоподател в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (седми състав),

състоящ се от: M. L. Arastey Sahún, председател на състава, F. Biltgen (докладчик) и J. Passer, съдии,

генерален адвокат: A. M. Collins,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

* Език на производството: френски.

Решение

- 1 С жалбата си Европейската инвестиционна банка (ЕИБ) иска да бъде отменено решение на Общия съд на Европейския съюз от 24 ноември 2021 г., КЛ/ЕИБ (Т-370/20, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“, ЕУ:Т:2021:822), с което Общият съд, от една страна, отменя решенията на ЕИБ от 8 февруари и 8 март 2019 г., с които се обявява, че КЛ е работоспособен и че от 18 февруари 2019 г. отсъства от работа без основателна причина, както и решението на председателя на ЕИБ от 16 март 2020 г., с което тези решения (наричани по-нататък заедно „спорните решения“) са потвърдени, а от друга страна, осъжда ЕИБ да изплати на КЛ пенсия за инвалидност, считано от 1 февруари 2019 г., както и лихва за забава върху пенсията, след приспадане на сумите, изплатени на КЛ като възнаграждение, които в резултат на изплащането на пенсията за инвалидност, изглежда, не са му били дължими.

Правна уредба

ПППС

- 2 Член 46-1 от преходните правила за пенсионната схема, приложима за членовете на персонала на ЕИБ (наричан по-нататък „ПППС“), предвижда:

„За целите на настоящите правила инвалидност е налице, когато вследствие на заболяване, злополука или недъг осигуреното лице е физически или психически неспособно да изпълнява постоянно своите служебни задължения или други равностойни задължения, като инвалидността е установена в съответствие с член 48 по-долу“.

- 3 Член 48-1 от ПППС предвижда, че инвалидността трябва да бъде установена от избран от ЕИБ лекар или, в случай на оспорване, от комисията по инвалидност, предвидена в член 13-1 от този правилник.

- 4 Съгласно член 51-1 от ПППС:

„Пенсията за инвалидност се намалява, ако съответното лице упражнява възмездна дейност, доколкото сборът от пенсията за инвалидност, детските пенсии и печалбата от тази дейност надвишава размера на нетното възнаграждение, съответстващо на степента и длъжността, която осигуреното лице е заемало, при същия семеен състав, както в момента, в който е обявена инвалидността му“.

Правилникът

- 5 Член 78, първа алинея от Правилника за длъжностните лица на Европейския съюз в редакцията му, която е в сила към момента на настъпване на фактите в основата на настоящия спор (наричан по-нататък „Правилникът“), гласи:

„При условията, предвидени в членове 13—16 от приложение VIII длъжностното лице има право на обезщетение за инвалидност в случай на пълна и трайна инвалидност, която не му позволява да изпълнява служебните задължения, присъщи на длъжност от неговата функционална група“.

Обстоятелствата по спора

- 6 За целите на настоящото производство обстоятелствата по спора, изложени в точки 1—39 от обжалваното съдебно решение, могат да бъдат обобщени по следния начин.
- 7 КЛ е нает на работа от ЕИБ, считано от 1 септември 2001 г.
- 8 След няколко периода на отсъствие от работа, на 22 май 2017 г. ЕИБ уведомява КЛ, че лекарят — консултант на институцията, препоръчва той да бъде обявен за временно и частично неработоспособен (с 50 % неработоспособност) за период от шест месеца, считано от 1 юни 2017 г.
- 9 На 1 юни 2017 г. КЛ оспорва препоръката на лекаря — консултант на ЕИБ, като смята, че е трябвало да бъде обявен за временно напълно неспособен да възобнови изпълнението на своите служебни задължения. Поради това той иска да се проведе процедурата по представяне на становище от независим лекар, предвидена в член 4 от приложение X към административните разпоредби, приложими за персонала на ЕИБ, които са приети в изпълнение на Правилника за персонала на ЕИБ (наричани по-нататък „административните разпоредби“).
- 10 На 18 октомври 2017 г. КЛ е прегледан от определения от ЕИБ независим лекар, който потвърждава становището на нейния лекар консултант. Заключениеето е съобщено на ЕИБ и на КЛ.
- 11 На 14 декември 2017 г. ЕИБ уведомява КЛ, че се обсъжда връщането му на работа на непълно работно време за период от три месеца на длъжност, различна от тази, която е заемал преди това, като се има предвид, че в периода между 1 януари 2018 г. и възстановяването му на работа той ще бъде освободен от задължението да се явява на работното си място.
- 12 На 28 декември 2017 г. правният съветник на КЛ оспорва последиците, които според ЕИБ произтичат от представянето на становище от независим лекар, като поддържа, че процедурата, която е трябвало да бъде проведена, била тази на комисията по инвалидност, предвидена в член 13-1 от ПППС.
- 13 След като ЕИБ се съгласява да започне процедура пред комисията по инвалидност, на 9 ноември 2018 г. последната издава заключение (наричано по-нататък „заключението на комисията по инвалидност от 9 ноември 2018 г.“), което гласи следното:

„Поради психичното си разстройство [КЛ] не е в състояние да се върне на длъжността, която е заемал при предишния си работодател. От това следва неговата инвалидност по отношение на ЕИБ, но не и инвалидност по отношение на общия пазар на труда. [Комисията по инвалидност] е единодушна по този въпрос“.
- 14 Същото заключение се съдържа в доклад на лекаря, определен в съответствие с член 13-1 от ПППС по взаимно съгласие на другите двама лекари, съставляващи комисията по инвалидност, който е озаглавен „Медицинска експертиза в рамките на комисията по инвалидност от 9 ноември 2018 г.“.

- 15 На 23 януари 2019 г. на основание на три формуляра, представени от лекарите, съставляващи комисията по инвалидност, в които е отбелязано полето „*not invalid*“ (не е инвалид) (наричани по-нататък „формулярите от 16 и 23 януари 2019 г.“), комисията изпраща на ЕИБ приетото с единодушие решение, че не е установена инвалидност на КЛ.
- 16 С решения от 8 февруари и 8 март 2019 г. ЕИБ обявява, че КЛ е работоспособен и че отсъства от работа без основателна причина от 18 февруари 2019 г. — датата, след която приема, че последният е трябвало да се върне на работа.
- 17 На 16 март 2020 г., след като започнатата по искане на КЛ помирителна процедура приключва без успех, председателят на ЕИБ посочва заключенията в този смисъл на помирителната комисия. Така решенията от 8 февруари и 8 март 2019 г. са потвърдени от последния.

Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

- 18 На 11 юни 2020 г. КЛ подава в секретариата на Общия съд жалба за отмяна на спорните решения. В подкрепа на жалбата си той изтъква две основания, първото от които е изведено от нарушение на членове 46-1 и 48-1 от ПППС, на членове 11.1 и 11.3 от административните разпоредби, както и от явна грешка в преценката, а второто — от нарушение на задължението за полагане на грижа. Само първото основание е релевантно за целите на настоящата жалба.
- 19 С това основание КЛ упреква ЕИБ, че в спорните решения е приела, че той е работоспособен и че отсъства от работа без основателна причина от 18 февруари 2019 г. В това отношение КЛ отбелязва, че според заключението на комисията по инвалидност от 9 ноември 2018 г. и медицинската експертиза, извършена в рамките на тази комисия, е установена неговата инвалидност по отношение на ЕИБ. Той изтъква, че това заключение е достатъчно, за да бъде обявена инвалидността му по смисъла на член 46-1 от ПППС. За разлика от това ЕИБ посочва, че ПППС признава само един вид инвалидност, а именно този по отношение на общия пазар на труда, и че становището на комисията по инвалидност е изразено във формулярите от 16 и 23 януари 2019 г., в които се обявява, че КЛ не е инвалид.
- 20 Що се отнася, на първо място, до документите, представляващи становището на комисията по инвалидност, в точки 58—73 от обжалваното съдебно решение Общият съд постановява, че преценката законосъобразни ли са спорните решения, трябва да се извърши не само с оглед на формулярите от 16 и 23 януари 2019 г., но и на заключението на комисията по инвалидност от 9 ноември 2018 г., което е потвърдено от медицинската експертиза, извършена в рамките на комисията.
- 21 На второ място, в точки 74—81 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че според становището на комисията по инвалидност — видно от документите, посочени в точка 20 от настоящото решение — КЛ вече не може да заема длъжности в ЕИБ, но все още може да упражнява професионална дейност на общия пазар на труда.
- 22 На трето място, в точки 83—85 от обжалваното съдебно решение Общият съд постановява, че понятието за инвалидност на служител на ЕИБ по смисъла на член 46-1 от ПППС и член 11.1 от административните разпоредби трябва да се преценява с оглед на

способността на този служител да възобнови изпълнението на „своите служебни задължения или други равностойни задължения“, като тези други задължения също трябва да са вътрешни за ЕИБ.

- 23 За да стигне до тази преценка, Общият съд, първо, в точки 86—89 от обжалваното съдебно решение приема, че по аналогия с член 78 от Правилника посочените разпоредби от правната уредба на ЕИБ препращат към класификацията на длъжностите в тази банка. Второ, в точки 90—93 от това решение Общият съд подчертава, че създадените от ЕИБ комисии по инвалидност са нейни органи и следователно от правна гледна точка не са компетентни да преценяват способността на персонала на ЕИБ да изпълнява професионални задължения извън тази банка. Трето, в точки 94—99 от посоченото съдебно решение Общият съд отхвърля тълкуването на ЕИБ на член 51-1 от ПППС, че тази разпоредба се отнасяла само до редките случаи, при които лице, чиято инвалидност по отношение на ЕИБ бъде обявена, извършва извън банката дейност, която е различна от извършваната в банката.
- 24 В точки 100 и 101 от обжалваното съдебно решение Общият съд постановява, че след като комисията по инвалидност е обявила, че КЛ не е способен да заема длъжности в ЕИБ и че понятието за инвалидност по смисъла на член 46-1 от ПППС и член 11.1 от административните разпоредби трябва да се преценява само по отношение на тази банка, ЕИБ е била длъжна да обяви инвалидността на КЛ, така че следва да се приеме, че като го е обявила за работоспособен в спорните решения и за отсъстващ без основателна причина от 18 февруари 2019 г., ЕИБ е нарушила тези разпоредби. Поради това Общият съд уважава първото основание на жалбата на КЛ и отменя тези решения.

Искания на страните пред Съда

- 25 С жалбата си ЕИБ иска от Съда:
- да отмени обжалваното съдебно решение,
 - ако приеме, че фазата на производството позволява това, да уважи исканията ѝ, предявени на първа инстанция, и
 - да осъди КЛ да заплати съдебните разноски, направени в рамките на двете инстанции.
- 26 КЛ иска от Съда:
- да отхвърли жалбата, и
 - да осъди ЕИБ да заплати съдебните разноски.

По обжалването

- 27 В подкрепа на жалбата си пред Съда ЕИБ изтъква две основания. Първото основание, изведено от неправилно тълкуване на понятието за инвалидност, се състои от четири части, първата и четвъртата от които следва да бъдат разгледани заедно. Второто

основание, разделено на две части, които следва да бъдат разгледани заедно, е изведено от изопачаване на фактите, както са изложени в точки 58—81 от обжалваното съдебно решение.

По първата и четвъртата част на първото основание

Доводи на страните

- 28 С първата част на първото основание ЕИБ изтъква, че като е постановил в точки 83—85 от обжалваното съдебно решение, че „другите равностойни задължения“, които служителят трябва да е неспособен да изпълнява, за да бъде установена неговата инвалидност по смисъла на член 46-1 от ПППС и член 11.1 от административните разпоредби, трябва да бъдат изпълнявани в ЕИБ, Общият съд е тълкувал понятието за инвалидност в противоречие с вътрешната правна уредба на тази банка.
- 29 На първо място, ЕИБ смята, че с употребата на израза „своите служебни задължения или други равностойни задължения“ член 46-1 от ПППС не прокарва разграничение между задълженията, изпълнявани в ЕИБ, и тези, изпълнявани извън нея, нито препраща към класификацията на вътрешните длъжности на последната. Формулярът, който комисията по инвалидност трябва да попълни, също не прави разграничение по въпроса дали инвалидността е специфична за ЕИБ, или следва да се преценява по отношение на общия пазар на труда, така че въвеждайки такова разграничение, Общият съд е изменил текста на посочената вътрешна правна уредба.
- 30 На второ място, възприетото от Общия съд тълкуване водело до смесване на понятието за инвалидност, с което се признавала закрилата, полагаща се на лице, изпаднало в неработоспособност като цяло, с понятието за неработоспособност, предвидено в повечето национални правни системи и свързано със закрилата, полагаща се на лице, изпаднало в неработоспособност по отношение на конкретен работодател.
- 31 На трето място, посоченото тълкуване не отчитало целта на пенсията за инвалидност, която — доколкото представлява мярка за социална закрила — е да компенсира претърпяната от служителя загуба на възнаграждение поради трайната му неспособност да изпълнява служебните си задължения. Било в явно противоречие с тази цел да се приеме, че е налице инвалидност на служител, за да работи той в ЕИБ, но че е способен да извършва равностойна работа извън нея. Нещо повече, това тълкуване имало сериозни последици за финансовото равновесие на пенсионната схема на ЕИБ и пораждало проблеми, свързани с използването и управлението на публичните средства.
- 32 С четвъртата част на първото основание ЕИБ твърди, че в точки 98—100 от обжалваното съдебно решение Общият съд неправилно е тълкувал член 51-1 от ПППС, който предвижда намаляване на размера на пенсията за инвалидност, ако лицето, чиято инвалидност бъде обявена, упражнява възмездна дейност, като отнасящ се до случаите, при които лице, чиято инвалидност по отношение на ЕИБ бъде обявена, упражнява каквато и да било професионална дейност. В съдебното заседание пред Общия съд ЕИБ поддържа, че тази разпоредба се отнасяла само до редките случаи, при които лице, чиято инвалидност бъде обявена, извършва извън ЕИБ дейност, която е различна от извършваната в тази банка.

- 33 Най-напред ЕИБ твърди, че тълкуването на Общия съд е противоречиво, доколкото той подчертава общия характер на формулировката на член 51-1 от ПППС, без да прави разграничение, що се отнася до естеството на извършваната външна дейност, като същевременно смята, че член 46-1 от правилника, който също е формулиран общо, се отнася до понятие за инвалидност, определено по отношение на заеманите в ЕИБ длъжности.
- 34 По-нататък тази банка изтъква, че понятието за инвалидност по смисъла на член 51-1 от ПППС и на член 46-1 от този правилник трябва да се тълкува по един и същ начин. Последната разпоредба обаче се отнасяла не само до заеманите в ЕИБ длъжности, но и до длъжностите, заемани извън нея. Ето защо било противоречиво да се тълкува член 51-1 от ПППС като отнасящ се за лице с обявена инвалидност, което извършва извън ЕИБ работа с характер и интензивност, равностойни на тези на работата, която е извършвало в тази банка, така че посоченият член би следвало да се отнася до друг вид работа.
- 35 Накрая, и за изчерпателност, ЕИБ смята, че възприетото от Общия съд тълкуване на член 51-1 от ПППС довело до създаване на положения на неоснователно обогатяване. Всъщност, когато служител, който е инвалид, получава пенсия за инвалидност от ЕИБ, като същевременно работи на пълно работно време извън тази банка на също толкова отговорна длъжност, то действителната работоспособност на това лице пораждала съмнения.
- 36 KL оспорва доводите на ЕИБ.

Съображения на Съда

- 37 С първата и четвъртата част на първото си основание по същество ЕИБ твърди, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е тълкувал понятието за инвалидност, съдържащо се по-специално в член 46-1 от ПППС, с оглед на текста му, на контекста, в който се вписва тази разпоредба, както и на целта на отпускането на пенсия за инвалидност. По-специално тя смята, че Общият съд неправилно е приел, че изразът „други равностойни задължения“ по смисъла на тази разпоредба се отнася единствено до заеманите в ЕИБ длъжности.
- 38 Най-напред, от текста на член 46-1 от ПППС със сигурност не следва, че той се отнася изрично до други равностойни длъжности, заемани в ЕИБ. Независимо от това, споменавайки неспособността на осигуреното лице да изпълнява „своите служебни задължения или други равностойни задължения“, този член може да се тълкува — поради повторението на термина „задължения“ — като отнасящ се освен до разглежданата длъжност на съответния служител и до друга вътрешна длъжност в ЕИБ.
- 39 Това тълкуване се подкрепя от факта, че терминът „задължения“, използван в член 46-1 от ПППС, представлява правно понятие от регулаторен характер. От друга страна, се налага констатацията, че в член 46-1 от ПППС не се използва по-широкообхватен израз като „възмездна дейност“, използван в член 51-1 от ПППС, който препраща към заетостта на общия пазар на труда.
- 40 По-нататък, що се отнася до контекста, в който се вписва член 46-1 от ПППС, на първо място, ЕИБ правилно смята, че понятието за инвалидност по смисъла на член 46-1 и член 51-1 от ПППС трябва да се тълкува по един и същ начин. От това обаче не може да се

направи извод, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като в точки 96—98 от обжалваното съдебно решение е приел, че последният член, с оглед на общата му формулировка, не може да се разбира като отнасящ се единствено до дейност, упражнявана извън ЕИБ, която е различна от дейността, която лицето с обявена инвалидност е извършвало в тази банка, а трябва да се тълкува като отнасящ се до упражняването на каквато и да е дейност, включително равностойна на тази, която лицето е упражнявало в ЕИБ.

- 41 В това отношение, от една страна, следва да се отхвърли твърдението на ЕИБ за противоречиво тълкуване от страна на Общия съд на член 46-1 и член 51-1 от ПППС, тъй като според тази банка и двете разпоредби са формулирани общо, докато Общият съд се позовавал единствено на общия характер на втората разпоредба. Всъщност, както става ясно от точка 39 от настоящото решение, член 51-1 от ПППС използва общото понятие за „възмездна дейност“, докато член 46-1 използва термина „задължения“, който, както става ясно от същата точка 39, препраща към правилата, приложими за персонала на конкретна институция или служба.
- 42 От друга страна, възприетото от Общия съд тълкуване на член 51-1 от ПППС е в съответствие с тълкуването на член 46-1 от преходните правила, според което изразът „други равностойни задължения“ се отнася до друга длъжност в ЕИБ. Всъщност би било израз на противоречие да се приеме, че в приложение на член 46-1 от ПППС инвалидността на дадено лице се обявява, тъй като то е неспособно да изпълнява своите задължения или равностойна дейност на общия пазар на труда, допусайки същевременно, че в приложение на член 51-1 от преходните правила въпросното лице може да извършва такава дейност.
- 43 На второ място, следва да се отхвърли доводът на ЕИБ, че тълкуването на понятието за инвалидност съответства на значението на този термин в различни национални правни системи, докато възприетото от Общия съд тълкуване съответства на понятието за „неработоспособност“ в тях. В това отношение е достатъчно да се отбележи, както е направила ЕИБ в жалбата си до Съда, че ПППС, както и административните разпоредби са част от правната уредба на ЕИБ, присъща за нея и различна от нормите на националното право.
- 44 Накрая, макар несъмнено отпускането на пенсия за инвалидност да отговаря на социална цел, доколкото цели да гарантира, че лице, което е физически или психически неспособно да изпълнява постоянно своите служебни задължения или други равностойни задължения, може да се издържа, тълкуването на член 46-1 от ПППС, че тези други задължения трябва да бъдат вътрешни за ЕИБ, е в съответствие с посочената цел, с оглед структурата на преходните правила.
- 45 Всъщност предвиденият в член 51-1 от ПППС механизъм, според който пенсията за инвалидност се намалява, доколкото сборът от нея, детските пенсии и печалбата от възмездна дейност, упражнявана от лицето с обявена инвалидност, надвишава размера на нетното възнаграждение, което то е получавало към момента на обявяване на инвалидността, има за последица спиране на изплащането на пенсията за инвалидност, когато съответното лице възобнови да упражнява дейност, печалбата от която е поне равна на възнаграждението, което е получавало, когато е заемало длъжност в ЕИБ.

- 46 Следователно целта на този механизъм е да се избегнат положенията на неоснователно обогатяване на лицето с обявена инвалидност, както и отрицателните последици за финансовото равновесие на пенсионната схема на ЕИБ, които тази банка споменава.
- 47 От това следва, че доводите, изтъкнати от ЕИБ в рамките на първата и четвъртата част на първото основание, не могат да докажат, че възприетото от Общия съд тълкуване в обжалваното съдебно решение на понятието за инвалидност, съдържащо се в член 46-1 от ПППС, е опорочено от грешка при прилагане на правото. Ето защо първата и четвъртата част на това основание следва да бъдат отхвърлени като неоснователни.

По втората част на първото основание

Доводи на страните

- 48 С втората част на първото основание ЕИБ изтъква, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като в точки 90—93 от обжалваното съдебно решение е постановил, че създадените от тази банка комисии по инвалидност са компетентни да се произнасят само относно способността на персонала на ЕИБ да работи в нея. В това отношение тя твърди, че такава комисия по инвалидност прави медицински констатации, които трябва да се приемат за окончателни, след като са редовно направени. Задачата на лекарите, членове на тази комисия, била единствено да изготвят медицинско становище, а не да дават мнение за работната среда.
- 49 ЕИБ твърди, че член 46-1 от ПППС не прави разграничение между инвалидност, обявена по отношение на заеманите в ЕИБ длъжности, и инвалидност, обявена по отношение на общия пазар на труда, нито установява строги граници за компетентност на комисиите по инвалидност, натоварени с проверката на здравословното състояние на лицата, които могат да бъдат признати за инвалиди.
- 50 Посоченият от Общия съд риск от противоречие между преценката на комисия по инвалидност на ЕИБ и тази, която може да бъде направена от комисии по инвалидност, създадени от други институции на Съюза или от национални органи, бил хипотетичен. Поради техническия си характер, при липса на нови доказателства, медицинската оценка щяла бъде споделена от други здравни специалисти. Компетентността на комисията по инвалидност не можела да бъде ограничавана от възможността други лекари да стигнат до различни заключения.
- 51 КЛ смята, че доводите на ЕИБ са неоснователни.

Съображения на Съда

- 52 Както следва от точки 37—47 от настоящото решение, Общият съд правилно е приел в точка 100 от обжалваното съдебно решение, че понятието за инвалидност по смисъла на член 46-1 от ПППС и член 11.1 от административните разпоредби трябва да се тълкува в смисъл, че се отнася до служител на ЕИБ, когото установена от нея комисия по инвалидност е обявила за неспособен да възобнови изпълнението на своите служебни задължения или на равностойни задължения в тази банка.

- 53 От това задължително следва, че комисиите по инвалидност, създадени от посочения орган, които съгласно член 48-1 от ПППС са компетентни да установят инвалидността в случай на оспорване, упражняват правомощията си само по отношение на способността на съответното лице да изпълнява своите служебни задължения или други равностойни задължения в ЕИБ.
- 54 Следва да се добави, че макар действително становището на такава комисия да е от медицинско естество, това не променя факта, че направената от нея преценка трябва, както твърди КЛ в писмения си отговор, да отчита работната среда, от която не могат да бъдат изолирани задачите, които съответното лице е натоварено да изпълнява. Това важи в още по-голяма степен, когато, както в настоящия случай, причина за инвалидността са психични разстройства.
- 55 Следователно втората част на първото основание трябва да се отхвърли като неоснователна.

По третата част на първото основание

Доводи на страните

- 56 С третата част на първото основание ЕИБ смята, че в точки 86—89 от обжалваното съдебно решение Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, тълкувайки член 46-1 от ПППС и член 11.1 от административните разпоредби по аналогия с член 78 от Правилника. В това отношение ЕИБ изтъква, че такова тълкуване по аналогия предполага съществуването, от една страна, на тясна връзка между двата разглеждани правни режима, а от друга страна, на празнота в първия режим, която е несъвместима с общ принцип на правото на Съюза. Общият съд обаче не установява такива обстоятелства.
- 57 От друга страна, текстът на член 46-1 от ПППС не правел разграничение между длъжностите, заемани в ЕИБ, и длъжностите, заемани извън нея, нито пък, за разлика от член 78 от Правилника, не препращал към класификацията на вътрешните длъжности на тази банка. Като се основава на сходства между тези две разпоредби, Общият съд не взел предвид тези разлики.
- 58 ЕИБ добавя, от една страна, че прилагането по аналогия на член 78 от Правилника поставя под въпрос автономността на нейната „правна система“ спрямо другите органи на Съюза. От друга страна, положението на ЕИБ било различно от това на институциите на Съюза поради мащаба ѝ, но и поради разнообразието от работни места, които се предлагат в нея.
- 59 КЛ оспорва доводите на ЕИБ.

Съображения на Съда

- 60 Както става ясно от точки 37—47 и 52 от настоящото решение, Общият съд правилно е постановил в точка 100 от обжалваното съдебно решение, че понятието за инвалидност по смисъла на член 46-1 от ПППС и член 11.1 от административните разпоредби трябва да се

тълкува в смисъл, че се отнася до служител на ЕИБ, когото установена от нея комисия по инвалидност е обявила за неспособен да възобнови изпълнението на своите служебни задължения или на равностойни задължения в тази банка.

- 61 Следователно, дори да приеме, че Общият съд неправилно е основал заключението си отчасти на тълкуването на тази разпоредба по аналогия с член 78 от Правилника, както изтъква ЕИБ в рамките на третата част на първото основание, тя трябва да се приеме за неотнoсима.
- 62 Всъщност съгласно постоянната съдебна практика, след като едно от изложените от Общия съд съображения е достатъчно за обосноваване на диспозитива на решението, пороците, които би могло да има друго съображение, което също е изложено във въпросното решение, при всяко положение не се отразяват на посочения диспозитив, така че основанието, с което те се изтъкват, е неотнoсимо и трябва да се отхвърли (решение от 17 октомври 2019 г., *Alcogroup и Alcodis/Комисия*, С-403/18 Р, EU:C:2019:870, т. 53 и цитираната съдебна практика).
- 63 При това положение третата част на първото основание следва да се отхвърли като неотнoсима, а следователно и основанието в неговата цялост.

По второто основание

Доводи на страните

- 64 С второто си основание ЕИБ твърди, че в точки 58—81 от обжалваното съдебно решение Общият съд е изопачил фактите, като е приел, че заключението на комисията по инвалидност от 9 ноември 2018 г., медицинската експертиза, извършена в рамките на тази комисия, както и формулярите от 16 и 23 януари 2019 г. представляват заедно становището на комисията.
- 65 С първата част на това основание ЕИБ поддържа, че противно на постановеното от Общия съд, заключението на комисията по инвалидност от 9 ноември 2018 г. и медицинската експертиза, извършена в рамките на тази комисия, не могат да бъдат елементи от посоченото становище, тъй като не са били преподписани от всички членове на комисията по инвалидност, въпреки че работата на такава комисия била колегиална и по принцип изисквала с оглед на резултата от процедурата всеки член да преподпише един и същ документ.
- 66 ЕИБ твърди, че е налице противоречие в точка 72 от обжалваното съдебно решение, съгласно която комисията по инвалидност, без да е прегледала КЛ, е могла да стигне до заключение на 9 ноември 2018 г., което впоследствие било потвърдено от председателя на тази комисия на 21 ноември 2018 г., след като го е прегледал. Според ЕИБ, освен че тази констатация е спекулативна, председателят на такава комисия не би следвало да може да замени останалите ѝ членове при формулирането на тяхната преценка.

- 67 Що се отнася до преценката на Общия съд в точка 66 от обжалваното съдебно решение, че съдържанието на горепосочените документи не е било оспорено от останалите членове на комисията по инвалидност, ЕИБ подчертава, че само формулярите от 16 и 23 януари 2019 г. са подписани от всички членове на тази комисия и следователно представляват официалното ѝ становище.
- 68 Що се отнася до втората част на това основание, ЕИБ отбелязва, че констатацията в точка 81 от обжалваното съдебно решение, че становището на комисията по инвалидност било, че KL не може вече да заема длъжности в ЕИБ, но е способен да упражнява професионална дейност на общия пазар на труда, не следва от формулярите, подписани от всички членове на тази комисия през януари 2019 г.
- 69 KL оспорва доводите на ЕИБ.

Съображения на Съда

- 70 Макар ЕИБ да изтъква, че Общият съд е изопачил фактите, от доводите ѝ става ясно, че с второто основание тя всъщност цели да оспори дадената от Общия съд правна квалификация на заключението на комисията по инвалидност от 9 ноември 2018 г. и на медицинската експертиза, извършена в рамките на тази комисия. Според ЕИБ това не са — както постановил Общият съд — документи, които следва да се вземат предвид, за да се определи съдържанието на становището на комисията по инвалидност, тъй като само формулярите от 16 и 23 януари 2019 г. представляват становището на тази комисия.
- 71 В това отношение ЕИБ се основава главно на довода, че първите документи не са били подписани от всички членове на комисията по инвалидност. По този начин тя само повтаря довода, който е изтъкнала пред Общия съд, без да уточнява с какво съдържащият се по-специално в точка 67 от обжалваното съдебно решение отговор на Общия съд е опорочен от грешка при прилагане на правото.
- 72 Следва обаче да се припомни, че жалба, която, без дори да съдържа доводи, целящи конкретно да се установи грешката при прилагане на правото, опорочаваща обжалваното съдебно решение, само повтаря или възпроизвежда вече изложени пред Общия съд правни основания и доводи, всъщност представлява просто искане за преразглеждане на представената пред Общия съд искова молба или жалба, което е извън компетентността на Съда (решение от 28 януари 2021 г., Qualcomm и Qualcomm Europe/Комисия, C-466/19 P, EU:C:2021:76, т. 45 и цитираната съдебна практика).
- 73 Следователно второто основание трябва да се отхвърли като недопустимо.
- 74 От всички изложени по-горе съображения следва, че жалбата трябва да бъде отхвърлена.

По съдебните разноски

- 75 Съгласно член 184, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, когато жалбата е неоснователна, Съдът се произнася по съдебните разноски. В съответствие с член 138, параграф 1 от същия правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от него, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

76 Тъй като в случая KL е поискал ЕИБ да бъде осъдена да заплати съдебните разноси и последната е загубила делото, тя следва да бъде осъдена да понесе, наред с направените от нея съдебни разноси в производството по обжалване, и тези на KL.

По изложените съображения Съдът (седми състав) реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Европейската инвестиционна банка (ЕИБ) да понесе, наред с направените от нея съдебни разноси, и тези на KL.

Подписи